„Maar u gaf er u geen rekenschap van dat u hem juist uit het zadel geworpen had waar hij op het veld van eer was blijven liggen? Zulke dingen gaan u zoo gemakkelijk af," zei ze een weinig spottend.

„Wie is hij?"

„Hij is een anachronisme. Hij is een oude, trouwe dienaar van mijn vader — zijn boekhouder om het precies te noemen; hij is niet geheel pluis, een gevolg van overwerkt-zijn en van zenuwzwakte."

„Ik kan niet zeggen dat hij goed past in helm en harnas."

„Niet waar? Maar juist dien vorm van krankzinnigheid heeft hij. Hij wil absoluut een ridder zijn en — en . . ."

„Dingt naar uw gunsten," vulde Van Dake rustig aan. „Ik geloof dat ik alles begrijp."

„Als gij u nu maar iets van mijn vader herinnert dan weet ge — even keek ze hem schalks aan — wat een middeleeuwsche onbekwaamheid hij heeft om zenuwverschijnselen te begrijpen en ook een even middeleeuwsch talent om hen die tegenover hem te kort schieten te straffen."

Hij knikte, tevergeefs trachtende zich een dergelijk persoon voor den geest te halen.

„Daarom was het wenschelijk dat hij niets wist van de eigenaardigheden van dezen man."

„Gij zijt waarlijk al te toegevend; hij is —".

„Ah, nu wordt het melodramatisch! Weet ge niet dat in ieder goed ineengezetten „draak" 'n arme familie die ontzien moet worden, voorkomt? In dit geval is het een zuster, weduwe met vier kinderen die hij onderhoudt en waar hij engelachtig goed voor is."

„Maar als hij doorgaat het u lastig te maken —".

„Dat doet hij niet — tenminste niet erg. Gewoonlijk kan ik hem wel ontwijken. Bovendien is hij nog nooit heftig geweest." — „U moest hem laten inrekenen; op den een of anderen dag zal hij —"

„Neen, dat zal hij niet, dat kan hij niet. We gaan nu eenige maanden weg. Ik denk dat hij daarom zoo wanhopig was vandaag. En hij is niet bepaald kwaadaardig of gek. Het is maar een idée fixe dat wel slijten zal naarmate hij sterker wordt. Maar ik moet bekennen dat ik bang was toen ik uit den trein stapte, want ik wist dat hij mij volgde en ik wilde geen agent roepen. En toen zag ik u en wist ik direct dat — ik bedoel, ik herkende u direct. Of bijna direct! Ik twijfelde omdat ik niet wist dat u in het land waart, totdat ik uw pak van buitenlandsche snit zag. En nu heb ik u verveeld met mijn lang verhaal; maar ik wilde u doen begrijpen waarom u zoo plotseling in een melodramatischen held veranderd werd."

Met een kleine handbeweging veranderde ze van een onderwerp dat haar niet aangenaam was. „Maar vertel me nu van Antwerpen en Parijs; daar waart ge lang, niet waar?"

„Gedurende vier jaar", zei hij. „Van wanneer dateeren uw laatste inlichtingen?"

„Het laatste nieuws kreeg ik in een brief van Corrie Westman — hij begreep niet waarom ze zoo ondeugend keek — maar natuurlijk schreef ze alleen over het aardigste liefste kind in de wereld."

„Ah!" Eindelijk zag hij eenig licht in de duisternis. „Dan weet u misschien hoe zij hem noemen zullen? Ze hadden nog geen naam bepaald toen ik vertrok."

„Wel, weet u dan niet —", haar oogen waren rond van verbazing, maar ze hield plotseling stil en vervolgde stemmig: „Ik meen, weet u niet? Hij is Dirk genoemd, maar — Goede hemel!" Zij staken de brug over en haar toon klonk onheilspellend.

„Wat is er?"

Voordat ze kon antwoorden voegde zich een oude heer bij hen; zijn stijfheid in uiterlijk en zijn manieren deden Van Dake niet twijfelen of de kort te voren beschreven vader stond vóór hen.

„O Hetty," zei de pas aangekomene, „ik ben naar huis geweest om je te zoeken. Kom je niet nogal laat thuis?" Even gleed zijn blik over haar metgezel.

„Ik ben opgehouden en terugkomende ontmoette ik —". Even bleef Van Dake haar aankijken en hij meende dat ze van haar stuk raakte, maar ze vervolgde kalm: „Vader, herinnert ge u mijnheer — Jansen?" Toen werd ze langzamerhand vuurrood.

„Jansen? Ik herinner me niet u ooit te hebben ontmoet, mijnheer."

Juist wilde Van Dake de vergissing ophelderen toen ze luchtigjes zei: „O, neen? Wel, misschien hebt u elkaar toch niet ontmoet. Amsterdam is nogal uitgebreid. In ieder geval is hij een vriend van de Westmans. Hoe komt u hier op dit uur?"

Terwijl haar vader vertelde dat hij in die buurt met eenige zakenvrienden moest lunchen, kwam het snelle besluit op bij Van Dake dat hij het wijst deed nu te verdwijnen. Blijkbaar zag zij hem voor iemand anders aan, maar haar van haar vergissing overtuigen en zich aan haar bekend maken gaf hem niets en zou haar verlegen maken. Haar vader zou zonder twijfel een dergelijke vergissing niet kunnen begrijpen en zij kon hem moeilijk een opheldering geven, zonder alles, wat zij zoo zorgvuldig trachtte te verbergen, aan het licht te brengen.

„O, moet u weg?" Terwijl zij hem de hand gaf was hij overtuigd dat haar hartelijke toon meer voor den tegenwoordigen dan voor den toekomstigen Jansen, wie hij ook zijn mocht, bedoeld was!

„Het spijt mij dat wij zoo spoedig vertrekken, want waarschijnlijk zullen we u niet meer zien. Maar onze volgende ontmoeting kan even onverwacht plaats hebben als dat van morgen het geval was. Wie weet?"

„In ieder geval hoop ik dat het spoedig moge zijn."

Zich vast voornemende dat het spoedig zijn zou als menschelijk vernuft en Corrie Westman er iets aan doen konden, ging Van Dake heen. Zes uur later, toen hij in de rol van knecht die hij zichzelf had opgelegd en als Jansen, deftig de deur opende voor den heer en mejuffrouw Wilkens, die zonder een blik langs hem gingen, was hij met een bitter gevoel overtuigd dat de goden met zijn lot speelden.

DE WINTER OP HET SLAGVELD.

Een fraai stemmingsbeeld genomen in een der vooruitgeschoven verschansingen der Duitschers in de Vogezen.

Evenmin merkten zij hem op toen hij kwam zeggen dat de soep opgediend was, en hij kaarsrecht bij de deur stond terwijl de enkele gasten de eetkamer binnen kwamen; maar, gedurende een gaping in het gesprek kwam het oogenblik dat Hetty Wilkens bij toeval haar blik op hem liet rusten. Hij zag hoe een uitdrukking van verbazing op haar gezicht plaats maakte voor ongeloof en verbijstering, voordat hij bescheiden zijn oogen afwendde. Toen hij weer naar haar keek, sprak ze levendig met den lakonieken Brandsen, het hoofd in den nek, terwijl ze langzaamaan tot aan de haarwortels bloosde.

Een oogenblik later kwam het gesprek op de vele Hollanders die in Brussel en Antwerpen wonen en keerde de heer Wilkens zich naar zijn dochter met de vraag:

„Zeg Hetty, wie is toch die mijnheer Jansen met wien ik je vanmorgen tegenkwam?"

„O, hij is iemand — die de Westmans kent", antwoordde ze los weg. „Er is ook geen enkele reden voor u om u hem te herinneren; ik begrijp niet hoe het komt dat ik hem mij nog herinner."

„Ik vond het een knap en man".

„O, vindt u? Vroeger vond ik hem knap," — de nadruk dien zij op den verleden tijd legde was licht, maar onmiskenbaar — „maar zijn uiterlijk is van een te algemeen type om distinctie te hebben."

Op dat oogenblik richtte haar vader voor het eerst zijn oogen op den knecht; hij zette zijn lorgnet op om zich te overtuigen dat zijn gezicht hem niet bedroog.

„Ja-a," gaf hij droogjes toe, zijn dochter, die er onbewust van was, onderzoekend aanziende, „het type is, zooals je zegt, vrij algemeen."

Het diner liep goed van stapel, opgevroolijkt door aardige gezegden en zacht gelach. De tegenspoed, wat mevrouw Westeyn aanging, was geëindigd met het vertrek van de dienster en de gastvrouw werd vroolijker en onbezorgder al naar mate de eene lekkere schotel op den andere volgde en de heer Wilkens hoe langer hoe vriendelijker en aangenamer werd.

Van Dake echter, geluidloos om de tafel loopende, wist dat geen enkele van zijn bewegingen den anderen gast ontging; ook zag hij de verontwaardiging van de vrouw die zich beetgenomen meende door den knecht van haar vrienden en het vaste besluit van den man die èn zijn dochter èn zijn vrienden de slachtoffers waande van een gewetenlooze bedrieger. Terwijl hij handig de borden verwisselde en de glazen vulde zocht zijn brein ijverig een oplossing voor den toestand, die den door de Westeyns genomen uitweg noch Hetty's bekentenis verraden kon.

De koffie werd in de serre opgediend, ter bevordering van een plannetje om Brandsen met de dames te laten, terwijl de gastheer daardoor vrij zou zijn zich aan den heer Wilkens te wijden. Een oogenblik later, toen beiden hun sigaren opgerookt hadden en hun zakengesprek geëindigd was, opperde Westeyn, opgevroolijkt door zijn succes, aan de overige gasten:

„Wilt u misschien meegaan om te zien naar een soort tuinhuisje, dat we achter in den tuin laten bouwen? De lantaarns hangen er nog niet, dus zal het er wel wat donker zijn, maar het is een nieuw speelgoed en we vertoonen het gaarne."

Zoo drentelden ze er allen heen langs de geurende paadjes, flauw door de nieuwe maan beschenen. Dit was voor „Jansen" het teeken om te volgen met een blad vol koele dranken.

Dus bleven de Westeyns volkomen kalm, toen een oogenblik later een donkere gedaante in de deur verscheen, en Van Dake's zware stem als een bom temidden van hun rust viel.

„Goeden avond," zei hij, „mag ik binnen komen?"

De stem hoorende, keerde Hetty Wilkens zich snel dien kant uit tevergeefs trachtende zijn gezicht in het donker te zien. Mevrouw Westeyn hield haar adem in en haar man sprong overeind, uitroepende: „Wat d . . . . Wie is dat?"

„Ik ben het Jan. Schrok je van me?"

De stem klonk geruststellend door haar volkomen rust.

„Zóó, Van Dake," klonk het zwakjes uit Westeyns mond, terwijl hij trachtte zich te herstellen. „Ik — dacht dat 't Jansen was, ik moest hem juist hebben."

„Hij zal wel gauw komen, denk ik. Hij zei dat gij allen hier waart en toen kwam ik maar vast. Ik hoop dat ik niet —"

„Neen, zeker niet, kom binnen; we zijn heel blij je te zien," zei zijn verbijsterde vriend en daarna werden de gasten aan hem voorgesteld.

De heer Wilkens keerde zich, nadat hij Van Dake de hand gegeven had naar zijn gastheer met de vraag:

„Mijnheer Westeyn, verstond ik het goed daarnet dat u uw knecht „Jansen" noemde?"

„Hansen", viel Van Dake kalm in.

„Ja, ja, Hansen," herhaalde Westeyn, „zijn naam is Hansen. Wil je geen sigaret?"

DE WINTER OP HET SLAGVELD.

Nog een schilderachtige winterfoto, eveneens genomen in een vooruitgeschoven Duitsche stelling in de Vogezen.